

Kaip kalbėtis su vaikais apie gimties dalykus? (II)

Laura ALEKNIENĖ

Žinau, kad net ir žinant visą teoriją, kaip kalbėtis su vaikais, dažnai sunku rasti tinkamų žodžių perteikti tam, ką norisi pasakyti. Todėl pasidalysiu su jumis, kaip pati kalbuosi su vaikais apie lytiškumą ir vaisingumą. Remdamasi šiomis mintimis, kalbuosi su įvairaus amžiaus savo vaikais, pagal jų brandą kažką praleisdama ar išplėtodama. Tačiau visada pradėdau nuo to, kokį planą Dievas turėjo.

Dievo palaiminimas

Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą, sukūrė jį kaip vyrą ir moterį, ir Jis juos palaimino tardamas „Būkite vaisingi ir dauginkitės...“ (Pr 1, 28). Tai patys pirmi žodžiai, kuriuos Dievas pasakė žmogui, jį sukūręs. Antrajame skyriuje skaitome „Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu. Jiedu buvo nuogi, žmogus ir jo žmona, tačiau jie neįjutė jokios gėdos“ (Pr 2, 24–25).

Taigi Dievas sukūrė mus ir padovanojo mums nuostabią ir šventą dovaną: tapti vienu kūnu, būti vaisingiems ir daugintis. Jis matė, kad tai buvo gera. Ir mes visi nešiojamės šitą palaiminimą, visi esame pakviesti atrasti šią Dievo dovaną ir tinkamai ja naudotis.

Dievas mums dovanoja daug dovanų. Ar žinome, kokių dovanų esame gavę iš Dievo? Kaip jomis naudojames? Kaip manote, kokių dovanų mama turi? (Kokia saldi ir nuostabi gali būti šita akimirka, kai vaikai mums įvardija, kas mumyse yra *gera*.) O kokių dovanų tu turi? Dievas be galo dosnus, ir mums reikia vis iš naujo sau tai priminti.

O ką gi reikia, kad vyras ir moteris tampa vienu kūnu? Tai gimties, santuokinis aktas, gimstantis iš meilės ir meilėje, skirtas perteikti besąlygiškai, ištikimai ir amžinai meilei vienas kitam ir pradėti naują gyvybę. Tada, kai moteris ir vyras myli vienas kitą, kai Santuokos metu padovanoja vienas kitam savo pažadą mylėti vienas kitą iki gyvenimo galo, jie gali būti saugūs ir laimingi būdami nuogi ir neįjaudami gėdos, dovanodami vienas kitam tą šventą dovaną, gautą iš Dievo, – savo kūną, kuris gali būti vaisingas.

Kaip atsiranda žmogus?

Mes žinome, kad berniukai ir mergaitės skiriasi. Tai taip įdomu: juk Dievas sukūrė mus tokius skirtingus ir papildančius vienas kitą. Koks reikalingas mamos švelnumas, rūpestingumas ir namų jaukumo puoselėjimas, ir koks reikalingas tėčio teikiamas saugumas, gerėjimasis mumis ir padrąšinimas – tai šeimos pilnatvė! Ir mūsų kūnai yra skirtingi. Berniukams kažkas kabo tarp kojų, mergaitėms ne. Tai gimties,

lyties organai. Jų yra ne tik žmogaus kūno išorėje, bet ir viduje – mūsų pilveliuose. Jie skiriasi ir yra labai reikalingi, kad gimtų nauja gyvybė. Tada, kai subręstame ir padovanojame save kitam žmogui, leidžiame jam save pažinti iki galo.

Taigi, vyrai turi varpą – *pimpiliuku* dažnai vadinamą, ir dvi sėklides – tokius kamuoliukus, kuriuose bręsta sėklėlės. Milijonai sėklelių kasdien. Sėkleles vyras pasėja žmonos kūne.

Jołantas Kibickaitės asociatyvinė nuotrauka

Moterys turi gimties takelį, kuriuo vaikelis užgimsta, kai jau užauga ir nori išlįsti iš pilvelio. Tai būna pirmoji jo kelionė, kurią jis pats turi įveikti. Tuo pačiu gimties takeliu ir sėklėlė yra pasėjama.

Kaip tai įvyksta? Tai įvyksta tuo metu, kai moteris ir vyras pagal tą nuostabų Viešpaties sumanymą tampa vienu kūnu. Jie vienas kitą labai stipriai apsikabina, ir vyro varpa atranda moters gimties takelį. Jie kurį laiką būna taip apsikabinę, mylėdamiesi ir dovanodami vienas kitam save, ir tuomet sėklėlės pasėjamos. Jų pasėjama labai daug, ir jos lekia gimties takeliu ieškoti kiaušinėlio, kurį gamina du slapti moters pilve esantys organai – kiaušidės. Tik viena sėklėlė iš tų milijonų – pati stipriausia ir geriausia – suranda kiaušinėlį, pramuša jį ir įlenda į jo vidų. Įsivaizduokit – taip prasideda naujas žmogus! Tą akimirką Dievas jau žino, kokios bus to žmogučio akys, kokie plaukai, ar jis bus aukštas, ar žemas, judrus ar ramesnis, ir dar labai daug visko jau yra žinoma. Ir tai įvyksta dėl Dievo palaiminimo būti vaisingiems ir Jo dovanos – tapti vienu kūnu.

Saugoti ausis, širdis ir kūną

Šią dovaną Dievas mums padovanojo, kad ją saugotume, kad atėjus metui galėtume ją padovanoti tam žmogui, su kuriuo norėsime nugyventi visą savo gyvenimą. Ne visi žmonės pasirenka lytiškumo dovaną išsaugoti Santuokai. Tuomet dažniausiai gimties aktas vadinamas

„seksu“ ar dar mažiau tikrąją jo esmę atspindinčiais – vulgariais – žodžiais (juos vyresniems vaikams verta įvardyti). Turėtume vengti tokių vulgarių žodžių, nes tai nuvertina Dievo kūrybą ir Jo meilės dovaną mums. Pasaulis grobia lytiškumą ir santuokinį aktą, nužemindamas jį iki malonumo mašinos. Daugybė žurnalų ir interneto puslapių mirgėte mirga patarimais, kaip patirti „geresnį seksą“, taip sutrypdami tikrąją gimties akto prasmę ir nuplėsdami paslapties, šventumo skraistę. Santuokinis aktas yra labai intymus, paslaptingas sutuoktinių buvimas, skirtas meilei išreikšti ir gyvybei pradėti, o tai, kad jis malonus, yra dar viena Dievo malonės dovana. Todėl neklausykime, neskaitykime, saugokime savo akis, širdis ir kūnus. Tiesa parašyta mums Šventajame Rašte. Tai šventa. Tai iš Dievo. Tai tarsi nuostabios gėlės žiedas. Jei visiems leistume jį čiupinėti, kas iš jo liktų? Ar norėtume būti susijungę ir tapę vienu kūnu su daugybe žmonių? O būtent taip ir įvyksta – vyras ir moteris tampa vienu kūnu! Esame kviečiami saugoti šią dovaną – ne tik savyje, bet ir kituose. Santūri apranga ir santūrus elgesys, susilaikymas nuo negražių kalbų apie šią Dievo dovaną padeda ir kitiems ją saugoti, neveda kitų į pagundą panaudoti ją netinkamai. O pasiūlymų netinkamai ją naudoti išgirsite daug kartų, pasaulis dažnai tai siūlo, kaip daugybę kitų malonumų (alkoholis, tabakas, narkotikai...). Galime netgi išgirsti, kad tai privaloma „išbandyti“, „patirti“, „išmokti“. Mes visada turime klausti savęs, kurioje pusėje norime likti, kieno kariai būti – Dievo ar velnio, ar pasaulio. Net jei jau esame matę negražių *seksa* vaizdų, o galbūt draugai yra pasakoję ar patys prisidėjome pasakodami kitiems apie *seksą*, mes vis dar galime grąžinti šventumą šiai Dievo dovanai savo mintimis ir elgesiu.

Dieve, šlovinu Tave, nes esu nuostabiai padaryta (-s)! (plg. *Ps* 139, 14). Dėkoju Tau už lytiškumo ir vaisingumo dovaną, už galimybę padovanoti kitam žmogui visą save. Padėk man tai suvokti dar giliau, pagal Tavo širdį ir žvilgsnį. Padėk kalbėtis apie tai su savo vaikais, padėk mums būti Tavo kariais. Jėzaus vardu. Amen.